

РЕШЕНИЕ

№ 5800

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5576** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Г. Т. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез адв. А. Л. – САК, с посочен в жалбата съдебен адрес, срещу Решение № 1040-21-478/28.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00855454/ 17.12.2020г., издадено от длъжностно лице по реда на чл.114, ал.3 и ал.4 КСО в ТП на НОИ-С. - град.

С жалбата оспореното решение е определено като неправилно и незаконосъобразно и се иска неговата отмяна, без да се посочват конкретни аргументи в тази насока.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуален представител юрк. Б., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателката В. Г. е едноличен собственик на капитала на [фирма], ЕИК[ЕИК]. За нея в Регистъра на трудовите договори /л.20/ е бил наличен запис за подадено уведомление на 17.08.2016 г. за сключен с дружеството трудов договор /л.27/ за длъжността „мениджър продажби“ с основно възнаграждение в размер на 2 600 лв. Договорът е прекратен считано от 01.01.2019 г.

За жалбоподателката е било представено от осигурителя Удостоверение приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО, по болничен лист № Е20181321303 /л.18/, с данни относно правото на парично обезщетение за периода на временна неработоспособност по болничния лист – 25.03.2018 г. до 30.06.2018 г. в размер на 2 810,10 лв.

При проверка в Регистър „Приходи“ на НАП било установено, че за периода м. януари 2015 г. до датата на проверката [фирма] не е превеждало осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване.

Във връзка с преценката и установяване на законовите предпоставки за възникване на правото на обезщетение за общо заболяване и майчинство, със Заповед № ЗР-5-21-00472368/16.10.2018 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО /л.23/ е възложено извършване на пълна ревизия по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма].

С декларация от 14.11.2018 г. до директора на ТП на НОИ С.-град /л.24/ жалбоподателката е декларираща, че представляваното от нея дружество няма търговски обект, а счетоводното обслужване се осъществявало от лицето Д. П. Жалбоподателката представила на органите на НОИ заверени копия от оборотни ведомости за 2012 г., 2013 г., 2015 г., и 2016 г., като представените копия били без посочени имена на съставител и управител, липсвали и печати на дружеството. Представени били и годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО, Отчети за приходи и разходи и отчети за 2012 г. и 2013 г., 2015 и 2017 г.. Видно от представените ГДД, на всички от тях липсвал входящ номер, поставен от съответната ТД на НАП. Жалбоподателката представила и заверено копие от Трудов договор № 1/17.08.2016 г., сключен с дружеството осигурител, за заемане длъжността „мениджър продажби“, както и договор за управление №1/31.01.2013 г. между [фирма] и Г. Т..

Ревизията по разходите на ДОО на осигурителя е приключила с издаването на Ревизионна записка № РЗ-5-21-004932260/23.11.2018 г. /л.113/.

При осъществяване на последващ контрол от страна на ТП на НОИ С.-град е била извършена проверка по разходите на ДОО на осигурителя, приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-005825590/20.06.2019 г. /л.116/. Установено е, че по данни от ТР, [фирма] е вписано на 16.12.2012 г. с управител Г. П. Т. и едноличен собственик на капитала В. Г. Т.. Липсвали отчети за дейността на дружеството. Установено е също, че дружеството има задължения за осигурителни вноски за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. в размер на 24 678,72 лв.

С писмо изх. № 1042-21-21#141/08.02.2019 г. до ТД на НАП – С. е поискано съдействие за установяване реалното извършване на трудова дейност от лицата, деклариращи от управителя, които подлежат на социално осигуряване по реда на КСО. В отговор с писмо вх. № 1041-21-21#148/21.03.2019 г. ТД на НАП – С. уведомила ТП на НОИ С.-град, че при извършена проверка се установило, че дружеството няма регистрирано фискално устройство и подадена ГДД за 2018 г., както и ГФО за 2018 г. Предоставени били данни за декларираните резултати от дружеството за периода от 2012 г. до 2017 г. вкл. За 2017 г. било видно, че дружеството има начислени само разходи за заплати и нямало никакви приходи. Осигурителните декларации обр. 1 и обр. 6 са подавани по електронен път с КЕП на „О. ЛМ“, чрез Д. И. П..

С последващо писмо изх. № 1042-21-21#166/07.05.2019 г. от ТД на НАП е било изискано да бъде предоставена информация и насрещни документи на осигурителя, отнасящи се за 2018 г.

В отговор с писмо вх. № 1042-21-21#281/11.06.2019 г. било уточнено, че за

финансовата 2018 г. не е подаване ГДД по чл. 92 ЗКПО и няма подадени ГФО. Дружеството нямало регистриран търговски обект или фискално устройство. В приложение е представена справка от данъчния профил на дружеството.

В резултат от проверките от контролните органи на ТП на НОИ С.-град е направен извод, че за периода след януари 2017 г. „Индустиални продукти БГ“ Е. е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр. 1 за на физически лица с висок размер на осигурителен доход, без да внася дължимите осигурителни вноски, с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО. Резултатите от проверката били обективирани в КП № КВ-5-21-00582590/20.06.2019 г. В тази връзка били издадени задължителни предписания на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО №ЗД-1-21-00582595/20.06.2019 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. за всички лица, сред които и жалбоподателката за периода 18.11.2017 г. до 31.12.2018 г.

Поради невъзможност да бъде открита Г. Т. на известните ѝ адреси предписанията са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 КСО, чрез поставяне на съобщение на табло на 22.07.2019 г. в сградата на ТП на НОИ С.-град. Същите не били обжалвани в срок и влезли в сила на 13.08.2019 г. В тази връзка данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от името на [фирма], са заличени служебно.

С Разпореждане № РВ-3-21-00855454/ 17.12.2020г. /л. 13/, издадено от длъжностно лице по реда на чл.114, ал.3 и ал.4 КСО в ТП на НОИ-С. – град е разпоредено В. Т. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода 19.11.2017 г. до 31.12.2018 г. в размер на 2 810, 10 лв. Разпореждането е връчено на 06.03.2021 г., видно от известието за доставяне на л. 16. В срок разпореждането е обжалвано с жалба вх. № 1012-21-484/25.03.2021 г. /л.11/ пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с Решение № 1040-21-478/29.04.2021 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил процесното разпореждане.

Решението е връчено на пълномощник на жалбоподателката на 17.05.2021 г. /л. 10/.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, но по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба оспореното решение е издадено от компетентен орган при спазване на изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърляне на жалбата. Предвид приложената на л. 179 Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТО на НОИ, от компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за временна неработоспособност, за времето от 25.03.2018 г. до 30.06.2018 г. в размер на 2 810,10 лв., по болничен лист № E20181321303.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Органът по осигуряването е мотивирал становище, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и напълно кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя се установява, че за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. няма никакви данни и доказателства за извършвана от [фирма] дейност, включително и по декларираната в двата броя уведомления за сключени трудови договори – с едноличния собственик, и с управителя на дружеството. За периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. не са внасяни осигурителни вноски, като липсват доказателства за упражнявана трудова дейност и изплащане на възнаграждения на работници/служители. Установено е също така, че дружеството няма регистрирано фискално устройство, както и че не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО за 2018 г., годишен финансов отчет за периода 2012 г. – 2017 г. За 2017 г. дружеството има начислени само разходи за заплати, като липсват приходи. Жалбоподателката, в качеството си на едноличен собственик на капитала на дружеството, е декларирала, че то няма търговски обект, което с оглед другите установени обстоятелства, допринася за извеждане на извод за липса на каквато и да било стопанска дейност.

Видно от доказателствата по делото, издадените задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г., са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 КСО. Срокът за обжалването им е изтекъл на 12.08.2019 г., а предписанията са влезли в сила на 13.08.2019 г. Поради неизпълнение на дадените задължителни предписания от осигурителя, данните по чл. 5, ал. 4 КСО са заличени служебно по реда на Наредба № Н-8 от 19.12.2015 г. /отм./.

На следващо място, липсват каквито и да било доказателства и за това, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност при осигурителя. Доказателства в тази насока не са ангажирани от страна на процесуалния представител на жалбоподателката и от самата нея, а съвкупният анализ на установените от административния орган факти и обстоятелства еднозначно сочи, че реално не е полаган труд. В подкрепа на този извод е обстоятелството, че дружеството не е имало търговски обекти, в които да се извършват продажбите, липсват доказателства за извършвани продажби от разстояние или чрез електронен магазин.

В обобщение съдът намира, че административният орган е обосновал липсата на реално извършвана трудова дейност и правилно е приел, че в периода на временната неработоспособност – от 25.03.2018г. до 30.06.2018г. В. Г. Т. няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, следователно няма право на обезщетението, което ѝ е изплатено, и поради това то подлежи на възстановяване. Издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. Т. срещу Решение № 1040-21-478/28.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00855454/17.12.2020г., издадено от длъжностно лице по реда на чл.114, ал.3 и ал.4 КСО в ТП на НОИ - С. - град.

ОСЪЖДА В. Г. Т. да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: